

EROS COP

Winter Renshaw

Absint

Traducere din limba engleză de
Daniela Purgaru

Descrizione

BOOKZONE

Numele de pe ecran era Absint.

Dar pentru mine era vocea senzuală care-mi făcea telefonul să explodeze în timpul discuțiilor pe care le purtam noaptea târziu pe chat despre Proust și Hemingway, intercalate cu cele mai perverse... *conversații*.

Nu ne-am întâlnit niciodată.

Până în ziua în care a intrat în biroul meu, cu buzele ca cireșele în jurul unei acadele cu aromă de mere, și mi s-a adresat cu o voce mult prea familiară:

— Mi s-a spus că doriți să mă vedeți, domnule director Hawthorne.

Epigraf

BOOKZONE

Prima dată îți iei o băutură, apoi băutura ia o altă băutură, apoi băutura te ia pe tine.

— F. Scott Fitzgerald

Prolog

FORD

BOOKZONE

— Mi s-a spus că doriți să mă vedeți, domnule director Hawthorne.
Cunosc vocea asta. Aș recunoaște-o oriunde.

Ridic privirea de la masa de lucru și văd în pragul biroului meu o fată în colanți și maiou decoltat, cu o acadea lucioasă între buzele pline și cu privirea familiară, de jad electric, ațintită asupra mea.

Ea e.

Cea cu care am vorbit pe chat mare parte din vară, la adăpostul anonimatului, pe o aplicație de întâlniri amoroase — una special concepută pentru adulții aflați în căutare de relații, dar nu și de angajamente. Am cumpărat o fotografie de pe internet, cu șapte dolari, mi-am ales un pseudonim, *Kerouac*, și i-am trimis mesaj unei femei pe nume *Absint*, care cita din Fitzgerald (sic!) în biografia ei, în timp ce toate celelalte citau din Nickelback și John Legend.

Futu-i!

— Tu trebuie să fii Halston.

Pielea îmi ia foc. Mă ridic, îmi netezesc cravata și arăt spre scaunul de vizavi. Nu-i știusem niciodată numele, dar i-aș fi recunoscut vocea

oriunde. Nici nu mai știu de câte ori îmi dădusem drumul la auzul șoaptelor ei, în timp ce descria toate chestiile perverse pe care mi le-ar face dacă ne-am întâlni și-mi citea fragmente din *Rebecca* și Proust.

— Ia loc!

Cu mișcări lente, își scoate acadeaua din gură, apoi înaintează țănoșă spre scaunul pentru oaspeți, se așază, cu decolteul la înaintare, și își încrucișează picioarele. O urmă firavă de rânjet pune stăpânire pe gura ei, dar dacă și-a dat seama cine sunt cu siguranță nu lasă să se vadă.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu doamna Rossi? o întreb și revin pe scaun, cu mâinile încrucișate pe birou.

Oi fi eu în multe feluri — ticălos arogant, alergic la angajamente, viril...

Dar, înainte de toate, sunt un profesionist.

— M-am certat cu doamna Rossi, spune Halston. Discutam despre tema din *Marele Gatsby*, iar ea încerca să ne convingă de faptul că este vorba despre urmarea visului american înșelător. I-am zis că a omis tot futaiul, care e esențial pentru una dintre cele mai importante opere literare care a existat vreodată.

Suge din nou acadeaua, apoi continuă arătând spre mine.

— Tema reală are de-a face cu manipularea și nesinceritatea, domnule director Hawthorne. Absolut toți cei din cartea aia sunt niște mincinoși nenorociți, mai ales Jay, care, în cele din urmă, a primit ce merita. Toți au primit ce meritau.

Scula mi se întărește și-mi împunge pantalonii. Vocea ei e de vină. Nenorocita ei de voce excitantă. Asta și diseția obiectivă a literaturii clasice americane. Sexy, inteligentă, francă. Trei calități ideale pe care nu le-am mai întâlnit la o altă ființă umană. Până la ea. Știind asta acum, când nu o pot avea nici dacă aș vrea, nu mă ajută deloc. Dacă nu mă stăpânesc, o să fiu tare ca piatra.

— Limbajul, îi spun.

În birou e din ce în ce mai cald, dar continui să am o atitudine severă, neafectată.

Își dă ochii peste cap.

— Sunt o persoană adultă, domnule director Hawthorne. Pot să spun cuvinte cum ar fi *futai*.

— Nu și în biroul meu, zic și oftez. Și nici în sala de clasă. De aceea te-a trimis aici doamna Rossi.

— Măgarul din spatele meu desena svastici în caiet, iar eu sunt trimisă aici pentru că am zis *futai*, spune ea dând din cap.

— O să discut între patru ochi cu doamna Rossi despre asta.

Scriu o notiță și o dau deoparte.

— Sunteți cam tânăr pentru un director, zice în timp ce mă măsoară cu privirea ei electrizantă. Ați absolvit recent facultatea sau ceva de genul ăsta?

Șase ani de școală și doi ani de predare mă plasează în primele etape ale unei cariere în domeniul modelării și educării minților liderilor viitorului, dar refuz să-i onorez întrebarea cu un răspuns.

— Vârsta mea este irelevantă, spun.

— Vârsta înseamnă totul.

Își răsuște pe deget o șuviță blondă și zâmbește. Probabil că stilul drăguță-și-sfioasă funcționează cu alții, dar nu și cu mine. Nu aici, oricum. Și nu de-acum înainte.

— Am spus că vârsta *mea* este irelevantă.

— Sunt prima elevă căreia trebuie să-i aplicați o corecție?

Se îndreaptă în scaun, apoi își încrucișează picioarele și apoi și le depărtează cu farmecul provocator al unei vedete de cinema din anii '40.

— Stați puțin, o să-mi aplicați o corecție?

Iau notițe în gând pentru dosarul ei.

- *Sfidează autoritatea*
- *Prezintă dificultăți în adoptarea unui comportament corespunzător*
- *Posibile probleme legate de depășirea limitelor*

— Nu am de gând să te pedepsesc, Halston. Consideră că ți-am dat un avertisment verbal.

Oftez prelung în timp ce o studiez și refuz să permit privirii mele să se abată în jos, spre umflătura sânilor, care ies în evidență cu naturalețe peste maiou. Cunosând-o atât de intim la telefon și aflându-mă în prezența ei, în condițiile în care știu cât de total lipsită de limite este, nu mă ajută deloc să fiu impasibil.

— De-acum înainte aș vrea să te abții să mai vorbești obscen cât timp ești în școală. Este perturbator pentru elevii care au venit la liceu ca să învețe carte!

— Nu știu, spune ea și face eforturi să-și reprime un rânjă diavolesc. Adică pot încerca, însă *futai* este unul dintre cuvintele mele preferate. Dacă nu mă pot abține să-l rostesc? Ce o să se întâmple atunci?

— O să ne facem griji la momentul respectiv, îi spun.

— Puteți oricând să mă aplecați pe genunchi și să mă palmuiți.

Se îndreaptă în scaun, cuprinde cu buzele acadeaua, apoi o scoate din gură cu zgomot.

— Sau puteți să mi-o trageți până-mi pierd mințile și-mi frângeți inima.

— *Poftim?*

Simt cum pielea mi se încinge în timp ce repetă cuvintele pe care le cunosc prea bine, însă refuz să-i permit să observe efectul pe care îl are asupra mea.

— Tu ești el, rostește de parcă ăsta a fost asul pe care l-a ținut ascuns în mânecă în tot acest timp. Tu ești *Kerouac*.

Rămân fără cuvinte, iar prin minte îmi trec toate scenariile în care aș putea s-o sfârșesc al dracului de prost.

Capitolul 1

HALSTON

BOOKZONER

Cu trei luni în urmă

Stau cocoțată pe pernele de pe pervazul camerei lui Emily Miller, în timp ce îmi trec degetul mare pe bricheta aproape goală, cu o țigară cu aromă de căpșune și mentă între buze.

— Ești... ești sigură că e bine să facem asta?

Își îndreaptă privirea spre ușă ca și cum, ca prin magie, părinții ei se vor întoarce mai devreme de la muncă și ne vor prinde.

— Relaxează-te, spun ținând flacăra dreaptă în timp ce aprind țigara. E din plante. Nu are nicotină sau alte rahaturi nocive.

Mă apropiez de fereastra deschisă, inhalez și apoi expir, trimițând cercuri de fum spre găurile cât gămălia acului din plasă. Sincer, ideea de a fuma mi se pare complet idioată... toți acești oameni înrobiți de aceste mici bețe albe pline cu substanțe chimice, care le îngălbenesc unghiile și le împut hainele. Dar veneam încoace în după-amiaza asta, când un măgar de vreo paispe ani s-a oferit să mi le dea dacă-i arătam țâțele.

I le-am smuls din mână, șocându-l, și i-am spus:

— Să-ți fie învățătură de minte!

A rămas încremenit, cu ochii mari, clipind în timp ce eu mă îndepărtam.

— Valorez mai mult decât un pachet aproape gol de țigări pe care l-ai furat din geanta maică-tii. Ai noroc că nu te pocnesc în boașe, mucosule!

Am fost la un pas de a arunca pachetul într-o pubelă, dar m-am hotărât să fumez una, de ciudă.

Să-l fut!

Să-i fut pe toți ticăloșii de paișpe ani cărora le e destinat să crească și să ajungă niște curve masculine care răspândesc tot felul de boli venerice!

— Ia de-aici!

Îi întind țigara, murdară de rujul meu roșu, și mă uit la Emily, care o strânge între degetul mare și arătător. Chicotesc.

— Nu-i joint!

— Nu știi să fumez.

Își mușcă buza de jos și arată de parcă vrea să râdă sau să plângă. Doamne, Emily! Trăiește și tu puțin.

Dacă n-ar fi singura mea prietenă din nenorocitul ăsta de oraș futut...

E dureros.

Încă ezită, privind aiurea în toate direcțiile. Cât pe ce să i-o iau înapoi și s-o țin doar pentru mine, când trage un fum.

— Expiră..., îi amintesc, văzând că trec prea multe secunde.

Când deschide gura, se înecă cu fumul care-i gădilă plămânii și își face vânt cu mâinile în dreptul feței de parcă asta ar ajuta-o cu ceva. Se ridică brusc, dă câteva ture prin camera ei roz de prințesă, apoi se duce în *en suite* și își umple un pahar cu apă de la robinet.

Îmi dau ochii peste cap și mai trag un fum. Apoi încă unul.

E o prostie.

Mă duc în baia lui Emily, strivesc țigara de chiuveta imaculată de porțelan, spăl scrumul, arunc chiștocul în toaletă și trag apa după porcăria aia.

Nu-mi cer scuze.

Scot pachetul din buzunarul de la spate și mă duc să-l arunc în coșul de gunoi, dar mi-l smulge din mână.

— Ești nebună!?

Ochii ei căprui sunt mari și tremurători.

— Dacă le găsec *părinții* mei?

Expir și-mi muș buza. Are dreptate. Părinții ei ar face orice ca să găsească o scuză pentru a pune punct prieteniei noastre. O citesc în ochii lor; în zâmbetele lor forțate și în gesturile încordate, ori de câte ori sunt în preajmă. Dar Emily e liniștită, toțilară. Nu-și face prieteni cu ușurință și, în general, e închisă în ea. Doug și Mary Miller au fost încântați când am început să ne petrecem timpul împreună.

Dar așa se întâmplă întotdeauna.

Dacă ne pui una lângă alta, pe Emily și pe mine, nici măcar nu pare că am fi de pe aceeași planetă. Ea e un șoarece; timidă, liniștită, cu păr castaniu și ochi mici. Eu sunt un leu; cu o coamă blondă și rebelă, îndărătnică și neînfricată.

— Rahat, cât e ceasul? întreb uitându-mă la ceasul de mână. Trebuie să mă car. Mătușă Tabitha o să se șucărească dacă întârzii iar la cină.

E ciudat să trăiești după regulile altcuiva.

Emily își adulmecă bluza nu o dată, ci de două ori.

— Ești în regulă, îi spun. Dacă-ți faci așa multe griji, îmbracă-te cu altceva.

Amatoare.

Emily mă conduce la ușă și o surprind trăgând cu ochiul pe fereastră ca să vadă dacă nu cumva una dintre mașinile părinților ei e pe alee. Poate că fumatul în camera ei a fost o idee riscantă. Nu mi-ar plăcea ca ei s-o pedepsească. Plănuiam o vară plină de corupție și dezmăț, toate în interesul ei.

Peste un an va fi la facultate. Aș dezamăgi-o ca prietenă dacă aș trimite-o în lumea reală așa cum este acum.

Cobor în fugă treptele de la intrarea grandioasei case coloniale din cărămidă a familiei Miller, mângâi pe cap leii de piatră când trec prin dreptul lor și mă îndrept spre casa mătușii și unchiului meu — reședința mea permanentă până la absolvirea liceului.

Ar fi trebuit să termin anul ăsta, dar, când ai părinți care fac metamfetamină în pivniță și uită să te trimită la școală câțiva ani, rămâi puțin în urmă. Iar când unchiul tău este administratorul Școlii Comunitare Districtuale din Lennox, ai ocazia să dai un test de aptitudini și să sari peste câțiva ani, dar, din păcate, nu poți sări și peste clasa a douăsprezecea, dacă vrei să-ți iei diploma de absolvire a liceului. E adevărat că împlinesc 19 ani în toamna asta, însă cel puțin o să am o bucată de hârtie pe care scrie că am absolvit cel mai fișos liceu din America — singurul pe care îl știu având un Starbucks complet funcțional pe domeniul lui.

Când ajung la reședința în stil Tudor a unchiului Vic și a mătușii Tabitha, atenția îmi e distrasă de bipul lent scos de o camionetă galbenă pentru mutări, care dă cu spatele pe aleea vecină. Un bărbat stă pe treptele din față, în pantaloni sport cu turul lăsat și un tricou care îi lasă la vedere bicepsii bronzăți și tonificați. O șapcă de baseball cu White Sox îi umbrește chipul.

Nici măcar nu pot să văd dacă e sexy.

Îi face semn șoferului să continue să dea înapoi, apoi se îndreaptă spre capătul aleii, către Melissa Gunderman, care vine grăbită în direcția lui cu o tavă pe care e ceva ce pare gătit în casă.

N-a pierdut timpul. Nici măcar nu s-a uscat vopseaua.

Sunt sigură că-l invită la cântările ei bisericești, în fiecare joi de la ora 7, și sunt sigură că-i ține discursul ei obișnuit. E divorțată. Are un copil, Rachel, care are opt ani și urmează să înceapă clasa a doua, extrem de inteligentă pentru vârsta ei. Îi place să gătească și să facă prăjituri, dar mai mult decât atât îl iubește pe Isus și cafeaua — în ordinea asta.

Urmează răsete cu iz de flirt și păr învârtit pe deget.

Poartă pantaloni de yoga și un tricou gri pe care scrie *Nu-i ușor să fi mămică*, iar părul îl are adunat într-un coc dezordonat perfect, pe care, probabil, l-a copiat de la dădaca ei adolescentă.

În viața mea n-am văzut o asemenea ipocrită. În ultimele șase luni, de când locuiesc aici, am văzut o mulțime de bărbați care intră și ies din casa ei, la orice oră din noapte.

Bărbații *vin...*

Și apoi pleacă.

Plictisită de spectacolul oferit de Melissa, mă duc înăuntru, unde aroma fripturii făcute de mătușa mea se amestecă cu aerul răcoros care vine din aparatul de aer condiționat. Din hol pot vedea în sufragerie, unde verișoara mea Bree stă cu nasul îngropat într-o carte și ține pixul apăsător pe un carnețel.

Își irosește cei mai buni ani din viață studiind.

Uneori mă întreb care dintre noi două o duce mai rău... cea cu părinți cărora le pasă prea mult sau cea cu părinți cărora nu le pasă deloc?

— Halston, tu ești? strigă mătușa mea.

— Nu. E Omul Culligan din reclame! răspund și-mi arunc din picioare tenișii albi murdari.

Ea nu răspunde, dar asta probabil pentru că producătorul de neveste-robot Stepford a uitat să-i instaleze cipul pentru simțul umorului când i-au livrat-o unchiului Vic.

— Cina e aproape gata, se aude vocea ei din bucătărie.

— Vin imediat!

Urc în grabă scara mare ce duce spre camera de oaspeți, pe care o socotesc camera mea chiar dacă mi s-a spus „să nu dau vreo gaură în perete sau să rearanjez vreun obiect de mobilier“. Încăperea arată ca un catalog Pottery Barn, în care cineva a vomitat, după care am venit eu și mi-am agățat hainele în dulap. Inutil să spun că nu simt că ar fi camera mea, însă patul e moale și este al dracului de sigur că e mai bun decât să schimb casele de plasament o dată la trei luni. Sau decât